

"YILIN EN İYİ 10 KİTABINDAN BİRİ"

- NEW YORK TIMES BOOK REVIEW, 2013

Alev Püskürtenler

Çeviri: Suat Ertüzün

RACHEL KUSHNER

"Rachel Kushner'in başdöndürücü, seksi, görkemli
bir üslubu var. Alev Püskürtenler çok güçlü bir roman."

- Dana Spiotta

♥ can
roman

RACHEL KUSHNER
ALEV
PÜSKÜRTEENLER

The Flamethrowers, Rachel Kushner

© 2013, Rachel Kushner

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2161-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

RACHEL KUSHNER
ALEV
PÜSKÜRTEMLER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

RACHEL KUSHNER, 1968'de, ABD'nin Oregon eyaletindeki Eugene kentinde dünyaya geldi. Berkeley, California Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra 2001'de, Columbia Üniversitesi'nin yaratıcı yazarlık yüksek lisans programını bitirdi. Daha önce *Grand Street* ve *BOMB* dergilerinde, halen de *Soft Targets* dergisinde editörlük yapan Kushner'ın çağdaş sanat üstüne çok sayıda yazısı bulunmaktadır. Yazar ilk romanı *Telex from Cuba*'yla 2008'de, ikinci romanı *Alev Püskürtenler*'le de 2013'te ABD Ulusal Kitap Ödülü'nün seçmelerinde finale kaldı. *Alev Püskürtenler*, ABD'de *The New York Times* dahil, birçok saygın dergi ve gazete tarafından yılın en iyi romanlarından biri seçildi. 2013'te Guggenheim Bursu'na da layık görülen yazar, eşi ve oğluyla Los Angeles'ta yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971 yılında Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996 yılında bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Bu kitap Cynthia Mitchell için.
Ve her neredeyse (ya da muhtemelen değilse) Anna için.

FAC UT ARDEAT¹

1. Latince bir ilahiden: “[Kalbimi]... yak.” (Ç.N.)

1. Onu (elindeki) motosiklet farıyla öldürdü.

Valera, birliğinden geri kalmış, başka bir sürücünün farına ait kabloları kesmekle meşguldü. Sürücü, yani Copertini ölmüştü. Tuhaf ama silah arkadaşı olduğu, hatta 1917'de motosiklet taburuna gönüllü yazılmadan bile çok önce Corso Caddesi'nin¹ beyaz neon ışıkları altında onunla yarıştığı halde Valera üzüntü duymuyordu.

Corso Caddesi'nde, sisli gecelerde o kadar kayganlaşan tramvay raylarına takılıp düştüğünde Copertini ona gülmüştü.

Kendini iyi bir sürücü sayan Copertini gür bir ormanda fazla hızlanıp bir ağaca tam karşıdan toslamıştı. Motosikletinin şasisi ezilmişti; ama moloz ve sert otlardan küçük bir arazi parçasını takatsizce aydınlatan farın ampulü hâlâ sağlamdı. Copertini'nin motoru farklı bir model olsa da ampulü kendi farıninkiyle aynıydı. Valera onu yedeğine almak istiyordu. Yedek bir ampul işine yarayabilirdi.

Bir alev makinesinin belli belirsiz uğultusu ve patlayan bombaların kesik yankısı geldi kulağına. Muharebe

1. Roma'nın en işlek caddesi Via del Corso. (Ç.N.)

Isonzo Irmağı'nın yakınında, derin vadinin öbür yanında sürüyordu. Burası yelde kıpırdanan ağaç yapraklarının gümüşü hışırtısı dışında ıssız ve sakindi.

Motosikletini kenara çekip Carcano tüfeğini bagaj çantasına bağlı olarak bırakmış, farı yerinden çıkarmaya ve ampulün ucunu duyundan kurtarmaya çalışıyordu. Ama alet direniyordu. Valera farın tel ankrajlarına asılıyordu ki, yan yana yükselen kavak ağaçlarının arkasından Alman olduğu şüphe götürmeyen sarı yeşil üniformalı, ragbi oyuncusu gibi savaşa miğfersiz gönderilmiş bir adam fırladı.

Ağır pirinç kasayı çekip çıkararak Valera çift daldı. Alman yerdeydi. Onun peşi sıra Valera de düştü. Herif güçlüğüyle dizlerinin üstünde doğrulup tam da bir ragbi topunun ebat ve yumurta biçimine sahip ama daha ağır olan, yerinden çıkmış bir gözün sınırları gibi kabloları ucundan sallanan farı almaya çalıştı. Valera farı kaptırmak istemiyordu. İki kere tekme savurduğu alet sonunda nasıl olduysa Alman'ın eline düştü. Valera herifi yere indirip dizini suratına geçirdi ve farı parmaklarının arasından sökerek aldı. Ne olsa burada faullü oyuna ceza verecek, ormanın sessizliğinde ona kırmızı kart gösterecek kimse yoktu. Birliği kilometrelerce uzaktaydı ve şu kimsesiz Alman da bir şekilde kendi sürüsünden ayrı düşmüş, kavakların arasında kaybolmuştu.

Alman doğrulup omzuyla onu devirmeye çalıştı.

Valera'ysa tercihini yumruktan yana kullandı ve ardından farla adamın beynini dağıttı.

2. İnançlı Amerika

Güneşin altından çıktım ve kaskımın kayışını gevşettim. Ter köprücük kemiklerimin üstünde birikmiş, sırtımdan süzülüp naylon iç çamaşıma sızmış ve deri yarış kıyafetimin altından bacaklarıma inmişti. Kaskımla ağır deri ceketimi çıkardım, onları yere bırakıp sürücü pantolonumun havalandırma fermuarlarını açtım.

Uzunca dikilip bulutların, kızgın bir tavada eritilmiş gibi altları dümdüz olan şu kocaman pofuduk kütlelerin ağır ağır süzülmesini seyrettim.

Karayolunda saatte 160 kilometre hızla uçarken rüzgârın bulutlardaki etkisini görmek gibi, göz ardı etmekten başka çaremin olmadığı şeyler vardı. Acelem yoktu, bir yere yetişmem gerekmiyordu. Ama hızın bir yere yetişmekle ilgili olması gerekmiyor. Valera marka bir motosiklet üstünde Reno'dan doğuya doğru yol aldığım o gün, yakıt depoma yapıştırdığım Nevada haritası üstünde ilerlemekte ilgilendiğim şey. Reno'nun doğusundaki malum yörüngeden; kerhanelerin ve araba hurdalıklarının, dumanı tüten ve dikenli telleriyle, halkaları ve yaylarıyla labirenti andıran kocaman elektrik santralinin, arada bir geçen yük treninin ve kıvrıla kıvrıla uzanan yaz sığılındaki Truckee Irmağı'nın yanından Fernley'e gidiyordum. Oraya kadar bana eşlik eden demiryoluyla akarsu bundan sonra kuzeye sapıyordu.

Bundan sonra coğrafya renkten ve özellikten arınıyor, adaçayı çalılarının öbeklendiği boş arazilerden ve karayolunun bitmek bilmeyen tekdüzeliğinden ibaret kalıyordu. Hızlandım. Ve hızlandıkça haritayla bağım kuvvetlendi. Fernley'den 90 kilometre sonra Lovelock'a ulaşacağımı söylüyordu harita ve Fernley'i geçtikten 90 kilometre sonra gerçekten oraya ulaştım. Haritada nokta nokta ilerliyordum. Winnemucca. Valmy. Carlin. Elko. Wells. Kamyoncuların kullandığı bir mola yerinin tentesi altında yüzümün iki yanından ter damlayarak otururken ve belli belirsiz, sıcak, kurak bir yel ince fanilamın nemini alırken bile önemli bir iş üstünde olduğumu hissediyordum. Kendi kendime, beş dakika, dedim. Beş dakika. Daha uzun kalırsam haritanın gösterdiği yeri yerinde bulamayabilirdim.

Yolun karşısındaki bir reklam tabelası, "SCHAEFER. BİRDEN FAZLASINI İSTEDİĞİNİZDE" diyordu. Bir mavi kuş, tabelanın yüksek ayakları altındaki bir sumak çalısının dalına kondu. Tüyleri fabrikada mavi toz boya ile kusursuzca, muntazam boyanmış gibi duran haliyle cansız dalda dengesini kurmaya çalıştı. Aklıma Pat Nixon geldi; ışıltılı kara gözleri ve kolalanmaktan katılaşmış, boncuklu tören giysileri. Viski rengine boyanmış ve hareketsiz bir dalga gibi kabartılmış saçları. Kuş deneme mahiyetinde kısa bir ısıklık, yolun karşısında ufka kadar uzanan sulama çarklarının arasında yiten yalnız bir öğle çılgılığı saldı. Pat Nixon benim gibi ve güne karşı masmavi duran şu eyalet simgesi resmî küçük kuş gibi Nevada'lıydı; postişli saçlarıyla güzellik salonlarının baş belasıyken *first lady* olmuştu. Şimdi de yerine herhalde billur sesi ve hayırseverlikle parlayan, ifadesiz, dostane, ablak yüzüyle Rosalynn Carter gelecekti. Ama beni Pat daha çok etkiliyordu. Sevilmesi zor insanlar o güçlüğü vadediyle aslında kendilerini sevdirmeyi kolaylaştırırlar. On-

ları sevmek zorunda kalırsınız. Sevgilerinin kolay olmasını isteyenlerse gerçekte sevgiyi istemezler.

Atari salonunda *Gece Sürücüsü* diye bir video oyunu oynayan adamların gürültüsü arasında benzin paramı ödedim. Adamlar kalıptan çıkmış parıltılı cam yünü kabinlerinde oturuyor, yolun iki yanındaki korkuluk reflektörlerine çarpmamak ve kendilerini felaketten kurtarmak için kanı çekilmiş elleriyle direksiyona sertçe asılırken kabinlerini sarsıp sallandırıyor, arabaları kaza yapıp alev alınca da küfrü basıp avuçlarını öfkeyle direksiyona indiriyorlardı. Kaç mola yerinde hep aynı manzara. Yolun yorgunluğunu böyle atıyorlardı. Bunu daha sonra Ronnie Fontaine'e anlattım. Komik bulur diye düşünmüştüm ama gülmedi. "Hıı, görüyorsun ya. Özgürlük böyle bir şey," dedi. "Nasıl?" dedim. "Kimse onu istemiyor," dedi.

Geçim için kamyonla moloz taşıyan dayım Bobby, hastanede yattığı hayatının son demlerinde pedala basacağım diye durmadan ayağını sallamıştı; vücudu damperli kamyonunu kullanmaya, hastane sedyesinde ölme tam gaz giderken debriyaja basıp vites değiştirmeye kararlıydı. İki oğlu soğukkanlılıkla, "İşinin başında öldü," demişlerdi. Onlar için Bobby sevilemeyecek kadar adı bir adamdı. Scott ve Andy her pazar kamyonunu yağlamak zorundaydılar ve şimdi babaları öldüğüne göre o günü kendilerine ayırabilir, kendi kamyonlarını yağlayabilirlerdi. Bobby annemin küçük kardeşiydi. Biz büyürken hepimiz bir arada yaşadık. Annem akşamları çalışırken bize Bobby bakardı. Damperli kamyonuyla işini bitirdikten sonra televizyonun karşısına anlatılamayacak kadar çıplak geçer ve yerinden kalkmamak için kanalları bize değiştirtirdi. Kendine koca bir biftek yaparken bize hazır şehriye yemeği yedirirdi. Bazen bizi kumarhaneye götürür, işaret fişekleriyle bizi park yerinde bırakırdı. Ya

da I-80 Karayolu'na çıkıp başka arabalarla kapışır ve bu arada ben, Scott ve Andy arka koltukta korkudan gözlerimizi açamazdık. Pervasız, soğukkanlı bir aileden geliyorum ben. Sandro yeri geldiğinde bunu bana karşı kullanırdı. Tam tersi olduğu halde, benim ona işkence etmek üzere hayatına girdiğimi demeye getirirdi. Aşkımın serseme döndüğü numarası yapardı ama asıl sersemleyen bendim ve tüm ipler onun elindeydi. Benden on dört yaş büyüktü; başarılı bir sanatçıydı, boylu bosluydu, iş kıyafetleri ve çelik burunlu çizmeleri içinde yakışıklıydı; Bobby, Scott ve Andy'nin giydikleriyle aynı kıyafetlerdi bunlar ama Sandro'nun üstünde daha başka bir anlam yükleniyorlardı: Çivi tabancası ve matkap tezgâhı kullanabilen bir aile geçmişine sahip bir adamı, paranın bozmadığı, bir işçi ve bazen bir serseri gibi giyinen ama o kıyafetlerle bile zarif görünen, neye aidiyet hissettiği sorusundan hayatta yılmayan (sorunun kendisi zaten bir aidiyet hissetmediğini kanıtlıyordu) birini ifade ediyorlardı.

Sandro'nun çatı katındaki masasında, kavanoz dibi gözlüklü Morton Feldman'la yan yana bir koltukta poz verdikleri bir fotoğrafı vardı. Soğuk ve mesafeli görünen Sandro orada mermi yüklü bir av tüfeğini havaya kaldırıyor ve tüfeğin namlusuyla X harfinin boydan yarısı gibi resmi çapraz kesiyordu. Çaprazlamasına bölüveriyordu. Resim siyah beyaz olsa da Sandro'nun gözlerinin bir kurdunki gibi grimsi mavi olduğunu, bunun ona soğuk ve sinsi cinsten bir duygu yoğunluğu kattığını görebiliyordunuz. Fotoğraf, arkadaşları Gloria ve Stanley Kastle'ın bir evlerinin olduğu Rhinebec'te çekilmişti. Sandro onların arazisinde, kimisi silah işinden çekilmelerinden önce aile şirketince imal edilen ve koleksiyonunun bir parçası olan çeşitli tabanca ve tüfeklerle atış yapabiliyordu. En çok av tüfeklerini sever ve olur da bir gün birini öldürmeniz gerekirse en iyisinin onlar olduğunu söyler-

di. Tarzı buydu onun, belli belirsiz İtalyancaya çeken hafif aksanıyla, mecbur kalırsa birini öldürmekten çekinmeyeceğini kısa ve öz bir ifadeyle anlatırdı.

Kadınlar bundan hoşlanırdı. Cadaloz ama çok güzel bir Yunan kadını olan ve hep 1962'de yaşıyormuş gibi siyah bir çuval elbise giyip saçını tepesinde toplayan galerici Helen Hellenberger misali, gözümün önünde ona yapışıklardı. Bu yolculuk için Moto Valera'yı almak üzere ben, Reno'ya gitmeden hemen önce Spring Caddesi'nde rastlamıştık Helen'e. Dar elbisesi ve topuksuz deri ayakkabıları, bir avadanlık gibi elinde tuttuğu kocaman siyah cep defteriyle Sandro'nun stüdyosuna mutlaka gelmesi gerektiğini söylemişti. Acaba yalvarması mı gerekiyordu? Elini Sandro'nun koluna koymuştu ve Sandro evet demeden onu bırakacak gibi görünmüyordu. Sandro, Erwin Frame Galerisi'yle çalışıyordu. Helen Hellenberger onu çalıp kendine bağlamak istiyordu. Sandro onu savuşturmak için beni takdim etti; kız arkadaşı olarak değil, "okuldan yeni mezun genç bir sanatçı olarak"; beni almazsın ama onunla ilgilenmeyi düşünebilirsin, der gibi. Kadın bu teklif karşısında manevra yapmak ve kendini stüdyoya davet ettirebilmek için başka bir çare bulmak zorundaydı.

Bana, "Nereden mezun oldun?" diye sordu.

"UNR,"¹ dedim. Okulun baş harflerine aşına olmadığını adım gibi biliyordum.

Sandro, "Arazi Sanatı'na hayran," dedi. "Üstelik harika fikirleri var. Reno hakkında nefis bir film yaptı."

Hellen Hellenberger, hepsi de kariyerinde ilerlemiş, birinci sınıf, en ünlü Arazi Sanatçılarını temsil ettiği için Sandro'nun beni ve çalışmalarımı tanısin diye gösterdiği

1. Reno Nevada Üniversitesi. (Ç.N.)

ısrardan fena halde utanmıştım. Helen Hellenberger'le çalışmaya hazır değildim ve hazırmışım gibi davranan Sandro'nun beni, niyeti bu olmasa bile, aşağıladığı duygusuna kapılıyordum. Gerçi belki o da bunun farkındaydı. Kendini kurtarmak için beni öne sürmekten sapıkça bir zevk alıyor olabilirdi.

Sandro'yu memnun etmeye yetecek asgari bir kibarlıkla, "Öyle mi? Nereli olduğunuzu söylemişsiniz?" diye sordu.

"Nevada," dedim.

"Öyleyse şimdi sanatı gerçek anlamda öğrenebilirsiniz." Aralarındaki bir sırı gönderme yapar gibi Sandro'ya gülümsedi. "Yani Sandro Valera'yla birlikteyseniz. Onun... Idaho muydu?.. Oradan yeni gelen biri için büyük bir hoca olduğundan şüphem yok."

Sandro, "Reno'dan," dedi. "Bir çalışma için oraya gidecek. Tuz Düzlüğü'nün ortasından bir çizgi çekecek. Büyük bir şey. Ve zekice. Çizgiler ve çizgi çekmek üstüne çok zekice fikirleri var."

Bu arada kolunu bana dolamaya çalışmıştı ama ben uzak durdum. Yine temsil ettiği sanatçılardan olan Ronnie Fontaine'in dediğine bakılırsa, portföyündeki sanatçıların yarısıyla yatan şu güzel kadının gözünde neye benzediğimi biliyordum: Ben onun Sandro'yu temsil etme seferberliğinde küçük bir tatsızlıktan ibarettim.

Ayrılmadan önce, "Demek Batı'ya gideceksiniz," diye sordu ve ardından, bana hiç de samimi gelmeyen bir ilgiyle, yolculuğumun ayrıntılarını sormaya başladı. O sahneyi ancak çok sonraları düşünecek, dönüp tekrar bakacaktım. *Şehir dışına mı çıkacaksınız?* Reno, Idaho. Uzakta bir yer.

Gitmeye hazırlandığım sırada Sandro bir daha geri dönmeyecekmişim gibi, onu yalnızlığa ve can sıkıntısına terk ediyormuşum gibi, katlanmak zorunda olduğu bir

çileye boyun eğiyormuş gibi bir tavır takındı. Helen Hellenberger'in zorla kopardığı randevudan gözlerini devirerek söz etti.

"Ben burada akbabalara yem olurken," dedi, "sen Tuz Düzlüğü'nü boydan boya geçecek ve bilinmeyen rakiplerimin şaşkına dönen budalalar gibi sana karşı salyaları akacak. Çünkü sen busun. Genç elektriğinle düşünceyi felç ediyorsun."

Birden fazlasını istediğinizde. Kamyoncuların mola yerinde şu reklam panosuyla karşı karşıya oturuyor ve saf saf genç elektriğimin bana yeteceğini düşünüyordum.

Helen Hellenberger'in Arazi Sanatçıları portföyünde o takımın en ünlüsü olan ve üç yıl önce, ben UNR'da öğrenciyken ölen Robert Smithson da vardı. Onu ve *Spiral Mendirek*'ini ölümü üstüne gazetede çıkan bir yazıdan öğrenmiştim, muhafazakâr bir taşra okulu olan kendi güzel sanatlar fakültemden değil (Helen'in küçümseyişinde, fakültede öğrendiğimden fazlasını Sandro'dan öğrenmiş olmam gibi bir haklılık payı vardı). *Spiral Mendirek*'i yapan ustabaşı, eseri o kadar yumuşak bir çamura kurmanın ne kadar hüner istediğini ve çok pahalı olan aletlerden bazısını neredeyse kaybettiğini açıklıyordu. Adam personelini ve vinçlerini tehlikeye attığı için işi aldığına pişman olmuş. Derken Utah'ın yaz çölünde, 48 derece sıcakta sanatçı çıkageliyor ve adamın altında siyah deri pantolon var. Aktarılanlara bakılırsa Smithson, kirlilik ve sanayinin güzel olabileceğini; projesi için Büyük Tuz Gölü'nü, tatlı su kaynakları kesilen ve tuzluluğu artarak sadece kırmızı alglerin yaşayabildiği bir ortam haline gelen, kestirme demiryolu ve petrol sızıntılarının mahvettiği gölü bu yüzden tercih ettiğini açıklamış. Bir çöp yığınına dönen Batı'yı¹ aşağı yukarı benim

1. ABD'nin batısı kastediliyor. (Ç.N.)

bildiğim haliyle tarif eden ve dikkate değer bulan bu deri pantolonlu New Yorklu'nun işini derhal görmek istemiştim. Nevada'nın üst tarafını aşıp Utah'a girdim ve göl kıyısına inip orayı gördüm. Eğri büğrü beyaz köpükler halinde tuhaf birikintiler taşıyan suyu izledim. Birikintiler neredeyse kar gibi görünüyor ama sabun gibi de titrek ve ağırlıksız duruyorlardı. Kıyıda dikenli çöl bitkileri beyaz tuzdan kürklü bir örtüyle kaplıydı. Menderrek suyun içinde olsa da yüzeyin hemen altında seçilebiliyordu. Göl kıyısındaki bazaltın aynısı şekil verilerek yeniden düzenlenmişti. En iyi fikirlerin çoğu ne kadar basit, hatta aşıkâr olduğu halde kimsenin aklına gelmiyordu. Suya ve gölün uzak kıyısına, koca bir çanak halindeki hiçliğe, tırtıklı kayalara, yüksekteki güneşe, her şeydeki durgunluğa baktım. New York'a taşınacaktım.

Ne çelişki ama; çünkü sanatçının kendisi New York'tan Batı'ya gelmiş, rüyasını gerçekleştirebileceği yer olarak Batı'yı görmüştü. Ben Batı'dandım, Arazi Sanatçılarının romantikleştirdiği inşaat işçisi ve kamyoncu diyarından. Öyleyse Helen Hellenberger niye Idaho'yla Nevada'yı karıştırıyor gibiydi? Batılı bir sanatçı olmak isteyen birinin New York'a taşınmak zorunda olması ne kadar çelişkili olsa da bir gerçektir. Tabii Batılı bir sanatçı olacaksam. Sandro "Arazi Sanatı'na hayran" olduğumu açıklamıştı; ama bu açıklama onun niçin böyle genç, elle tutulur bir şeceresi veya başarısı olmayan bir kadınla olduğunu örtbas etmeye de yarıyordu.

Küçüklüğümde Sierra Dağları'nda kayak yaparken dağın yüzünde çizimler yaptığımı, kocaman kavisli zarif çizgiler çektiğimi hissedirdim. Sandro'ya, çizmeye de öyle, beş-altı yaşındaki kız halimle kayarak başladığımı anlatmıştım. Çizmenin bir alışkanlığa, bir varoluş tarzına dönüştüğü, zamanda iz bırakmanın bir yolu haline geldiği sonraları da hep kayağı düşünmüşümdür. Slalom

Rachel Kushner'ın romanı bize hız tutkunu insanlar ile sözcüklerin hızını örtüşüren bir dünya sunuyor. Bir film senaryosu gibi birbirinden çok farklı sahnelerde akan romanda sürat ve cinsellik, gerçek ve gerçek dışı, sanat ve entelektüellik, politika ve korku her an patlayabilecek bir motorun gerilimi içinde aktarılıyor.

Reno'da doğduğu için roman boyunca sadece Reno lakabıyla anılan 20'li yaşlarda genç bir kadın motosiklet tutkusunu sanat kariyeriyle birleştirmek niyetiyle New York'a geliyor. Amacı motosikletle Tuz Düzlüğü üzerinde bıraktığı izi fotoğraflayıp sergilemek. Kushner, renkli ve çarpıcı anlatımıyla kızın öyküsünü bu tekdüzelikte bırakmıyor ve onu 1970'lerin New York'undaki sanat çevresinin ortasına yerleştiriyor. Kushner çeşitli sanat yayınlarında editörlük yaptığı için yakından tanıdığı New York bohemini, taşralı bir kızın şaşkınlığı ve tepkileriyle yansıtıyor.

Kushner, tarihsel gerçeklerle kurgusal gerçekleri inandırıcı bir potada eritirken, yirminci yüzyıl başlarındaki sanat akımlarını ve çevrelerini, 1970'lerin sanat anlayışı ve sanatçıların yaşam biçimiyle paralellik kurarak, bir solukta okunacak *Alev Püskürenler*'i hayata geçiriyor.

